

**СТАНОВЛЕННЯ ІНСТИТУТУ СЕРВІСНИХ ПОСЛУГ
ТА ЙОГО ЗАКРІПЛЕННЯ В КОМПЕТЕНЦІЇ ГОЛОВНОГО СЕРВІСНОГО ЦЕНТРУ
МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ**

**ESTABLISHMENT OF THE INSTITUTE OF SERVICE SERVICES
AND ITS CONSOLIDATION IN THE COMPETENCE OF THE MAIN SERVICE
CENTER OF THE MINISTRY OF INTERNAL AFFAIRS OF UKRAINE**

Актуальність статті полягає в тому, що дослідження явищ правової дійсності в їхній динаміці має велике значення для розуміння передумов, причин, умов, які були визначальними, розуміння завдань, які мав вирішувати законодавець в окремі історичні періоди. Адже зазвичай наявна або проблема, або необхідність вирішення якогось питання, урегулювання відносин, досягнення мети. Такий методологічний підхід визначається застосуванням історико-правового методу наукового пізнання. Він дозволяє визначити, якими критеріями керувався законодавець чи орган державної виконавчої влади, коли вирішував завдання досягнення мети впорядкування суспільних відносин в управлінській сфері. Не є винятком і сфера забезпечення дорожнього руху й експлуатації транспортних засобів. До того ж поширена думка, що інколи не варто руйнувати наявну систему, яка виробила механізм правового регулювання відносин у певній сфері, а інколи існує потреба в докорінній зміні системи, яка дискредитувала себе і не виконує покладених на неї функцій належним чином. Метою статті є визначення особливостей становлення інституту сервісних послуг та його закріплення в компетенції Головного сервісного центру Міністерства внутрішніх справ. У статті визначено особливості формування ідеї про надання адміністративних послуг та закріплення їх як сервісних послуг у компетенції Головного сервісного центру Міністерства внутрішніх справ. Визначено, що становлення цього інституту пройшло кілька історичних етапів, натеper він удосконалюється в контексті загальнодержавної концепції надання адміністративних послуг, зокрема їхньої відкритості, прозорості, підзвітності, контрольованості, відповідальності, упровадження новітніх цифрових технологій створення, передачі, обміну інформацією. Визначено, що віднесення до компетенції Головного сервісного центру Міністерства внутрішніх справ повноважень із надання сервісних послуг визначено його правосуб'єктністю як юридичної особи публічного права, міжрегіонального територіального органу з надання сервісних послуг Міністерства внутрішніх справ, що прямо закріплено в Положенні про Головний сервісний центр Міністерства внутрішніх справ.

***Ключові слова:** органи внутрішній справ, правоохоронна діяльність, сервісні послуги, адміністративні послуги адміністративно-правовий статус, дозвільні послуги, реєстраційні послуги, компетенція, повноваження, правосуб'єктність державного органу, суб'єкт владних повноважень.*

The relevance of the article is that the study of the phenomena of legal reality in their dynamics is important for understanding the preconditions, causes, conditions that were decisive, to understand the tasks to be solved by the legislator in certain historical periods. After all, as a rule, there is either a problem or the need to resolve a certain issue, settle relations, achieve the goal. This methodological approach is determined by the application of historical and legal method of scientific knowledge. It allows you to determine what criteria guided the legislator or the state executive body, solving the prob-

lem of achieving the goal of regulating public relations in the management sphere. The sphere of road traffic and vehicle operation was no exception. In addition, there is a view that sometimes it is not necessary to destroy the existing system, which has developed a mechanism for legal regulation of relations in a particular area, and sometimes there is a need to radically change the system, which discredits itself and does not perform its functions properly. The purpose of the article is to determine the peculiarities of the formation of the institute of service services and its consolidation in the competence of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs. The article identifies the peculiarities of forming the idea of providing administrative services and consolidating them as services in the competence of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs. It is determined that the establishment of this institute has passed several historical stages and today it is improving in the context of the national concept of administrative services, in particular, their openness, transparency, accountability, controllability, responsibility and implementation of new digital technologies for creating, transmitting and exchanging information. It is determined that the competence of the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs to provide services is determined by its legal personality as a legal entity under public law, interregional territorial body for services of the Ministry of Internal Affairs, which is directly enshrined in the Regulations on the Main Service Center of the Ministry of Internal Affairs.

Key words: *internal affairs bodies, law enforcement activities, service services, administrative services, administrative and legal status, permitting services, registration services, competence, powers, legal personality of state body, subject of power.*

Вступ. Дослідження явищ правової дійсності в їхній динаміці має велике значення для розуміння передумов, причин, умов, які були визначальними, завдань, які мав вирішувати законодавець в окремі історичні періоди. Адже зазвичай є або проблема, або необхідність вирішення якогось питання, урегулювання відносин, досягнення мети. Такий методологічний підхід визначається становленням історико-правового методу наукового пізнання. Він дозволяє визначити, якими критеріями керувався законодавець чи орган державної виконавчої влади, коли вирішував завдання досягнення мети впорядкування суспільних відносин в управлінській сфері. Не є винятком і сфера забезпечення дорожнього руху й експлуатації транспортних засобів. До того ж поширена думка, що інколи не варто руйнувати наявну систему, яка виробила механізм правового регулювання відносин у певній сфері, а інколи існує потреба в докорінній зміні системи, яка дискредитувала себе і не виконує покладених на неї функцій належним чином. Ідеться про перерозподіл повноважень від Державної автомобільної інспекції Головному сервісному центру Міністерства внутрішніх справ (далі – МВС) та патрульній службі Національної поліції України. Визначення причин, які сприяли вибору на користь такої реструктуризації, сприяє формуванню особливостей адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС, що є предметом нашого дослідження, визначенню складових частин його компетенції, правильному вибору застосовуваних засобів досягнення поставлених перед цим органом державної виконавчої влади завдань.

Об'єктивно, що, попри численні дослідження відносин з надання адміністративних послуг, здійснення правоохоронної діяльності, визначення адміністративно-правових статусів окремих суб'єктів адміністративно-правових відносин, ані питання адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС, ані особливості становлення його правосуб'єктності, ані становлення ідей формування сервісної держави та їх утілення в сервісну діяльність окремого підрозділу МВС, наділеного владними повноваженнями з надання таких сервісних послуг, не були предметом досліджень науковців. Ми звернулися до праць В.В. Петьовки («Правове регулювання надання адміністративних послуг в Україні», 2014 р.), О.Г. Циганова («Адміністративні послуги у сфері правоохоронної діяльності України», 2018 р.) [2], А.П. Рибінської («Адміністративно-правове забезпечення діяльності з надання сервісних послуг МВС України», 2019 р.) [3], О.О. Мозгового («Адміністративно-правові засади діяльності сервісних центрів МВС України», 2019 р.) [4], О.О. Сосновик («Діяльність органів внутрішніх справ щодо надання адміністративних послуг : організаційно-правові питання», 2008 р.) [5], В.М. Циндря («Організаційно-правові засади надання адміністративних послуг органами внутрішніх справ України», 2011 р.) [6]. У цих дослідженнях вирішуються загальні питання, як-от поняття й ознаки адміністративної послуги,

окремих їх видів у діяльності органів внутрішніх справ, серед яких акцент було зроблено на поліцейські послуги, які надаються Національною поліцією України. Найбільш наближеними до визначення проблемних питань адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС виявилися праці А.П. Рибінської («Адміністративно-правове забезпечення діяльності з надання сервісних послуг МВС України», 2019 р.) [3], О.О. Мозгового («Адміністративно-правові засади діяльності сервісних центрів МВС України», 2019 р.) [4], оскільки їхнім предметом є діяльність сервісних центрів МВС із надання сервісних послуг. Що стосується питання становлення правосуб'єктності Головного сервісного центру МВС, правової характеристики адміністративно-правового статусу Головного сервісного центру МВС, то вони не були висвітлені.

Загальнотеоретичні положення, які лягли в основу цього дослідження, ґрунтуються на працях значенних науковців, а також В.Б. Авер'янова, О.М. Бандурки, Ю.С. Бахтіної, М.В. Джафарової, Л.Є. Кисіль, С.В. Ківалова, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпакова, А.Т. Комзюка, В.К. Мамутова, О.П. Рябченко, В.Ф. Сіренка, Ю.О. Тихомірова, В.В. Юровської та інших.

Постановка завдання. Метою статті є визначення особливостей становлення інституту сервісних послуг, його закріплення в компетенції Головного сервісного центру МВС.

Результати дослідження. Становлення інституту адміністративних послуг в Україні мало свої передумови й етапи. До 1998 р. в Україні наука адміністративного права здебільшого перебувала в полоні попередніх уявлень про державне управління. Як визначив П.С. Лютиков, у 40–80-х рр. науковці визначилися із предметом адміністративного права: таким було визнано управлінсько-розпорядчу діяльність органів виконавчої влади [7, с. 34]. Серед питань, які були предметом дискусії, було визначення кола відносин, які становлять предмет адміністративно-правового регулювання. Так, Ц.А. Ямпольська зводила такі до утворення, організаційної побудови й організації діяльності органів державного управління [8, с. 92]. Такий підхід критикувався, оскільки з кола відносин адміністративно-правового регулювання виключалася виконавчо-розпорядча діяльність. Натомість більшість адміністративістів, навпаки, розширювали цей предмет. Так, М.І. Єропкіним було висловлено тезу щодо поширення державного управління на всі сфери суспільних відносин [9, с. 34]. М.Д. Шаргородський і О.С. Іоффе конкретизували таку позицію, визначили, що адміністративно-правове регулювання здійснюється: 1) у галузі управління народним господарством; 2) у галузі охорони громадського порядку [12, с. 37]. Саме питання поширення сфери державного управління на сферу народного господарства і стало предметом жвавої дискусії. Так, на переконання В.В. Лаптева, адміністративне право не стосується сфери управління народним господарством. Такий підхід він обґрунтовував предметом правового регулювання господарського права [10, с. 45]. Він був критикований аргументами, що при соціалізмі держава є власником основних засобів виробництва й організовує управління соціалістичною економікою [11, с. 7].

Перехід в 90-ті рр. ХХ ст. України від планової економіки до ринкової знаменувався зміною орієнтирів державного управління, що визначило зміст предмета адміністративно-правового регулювання.

Натепер предмет адміністративного права, а отже, предмет адміністративно-правового регулювання, визначено інакше. Так, автори підручника «Адміністративне право України» визначили, що теза, висловлена свого часу А.І. Єлістратовим, що предметом адміністративного права є відносини між панівною владою й особою у справах державного управління [13], не втратила своєї актуальності і сьогодні, хоча і визнають, що сучасне розуміння адміністративного права та його призначення набуло нових рис. Вони визначили коло регулювання суспільних відносин, які становлять предмет сучасного адміністративного права, зокрема: 1) суспільні відносини, що виникають у зв'язку із забезпеченням суб'єктами публічної адміністрації прав і свобод та законних інтересів приватних осіб у процесі надання адміністративних послуг; 2) відносини у сфері здійснення адміністративної діяльності суб'єктів публічної адміністрації щодо здійснення публічної управлінської (виконавчо-розпорядчої) діяльності: а) забезпечення у процесі виконавчої діяльності органів публічної адміністрації публічного виконання законів на території України; б) ухвалення у процесі розпорядчої діяльності суб'єктами публічної адміністрації підзаконних нормативно-правових актів, спрямованих на забезпечення виконання законів України. Із цього ними зроблено висновок, що предметом адміністративного права України є суспільні відносини, які виникають між суб'єктами публічної адміністрації та приватними особами щодо надання адміністративних послуг та здійснення публічною адміністрацією виконавчо-розпорядчої діяльності [14, с. 30]. Перехід від адміністративно-командного розуміння ролі «державного управління» у регулюванні суспільних відносин до сучасного розуміння ролі «публічного адміністрування»

відбувся не відразу. Йому передувало ухвалення Конституції України 1996 р., якою було закладено основоположні принципи взаємодії держави та людини. У ст. 3 Конституції України нині закріплено, що права і свободи людини і громадянина визнаються найвищою соціальною цінністю, а основне призначення держави полягає у служінні людині, забезпеченні її прав і свобод. С.Л. Дембицька ґрунтується на положеннях Конституції України, Концепції адміністративної реформи, закономірно визначає, що запровадження категорії «адміністративні послуги» спрямоване не стільки на запровадження нового виду адміністративно-правових відносин між державою і людиною, скільки на переосмислення цих відносин та формування нового підходу та вимог до функціонування органів державної влади: «служіння держави інтересам людини», який ґрунтується на принципах верховенства права та закону. Погодимось з її думкою, що основна в минулому ідеологія «панування» держави над людиною має трансформуватися у «служіння» держави інтересам людини [15, с. 119].

Віхою в історії українського адміністративного права, яка знаменувала якісний перехід до нового підходу до функцій та завдань, принципів та підходів державного управління, став Указ Президента України від 22 липня 1998 р. № 810/98 «Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні» [16]. Указ поклав в основу здійснення реформування системи державного управління основні положення Концепції адміністративної реформи в Україні, розробленої Державною комісією з проведення в Україні адміністративної реформи. Передбачалося створення нової системи державного управління в Україні шляхом проведення адміністративної реформи, якою планувалося здолати системну кризу в державі. Визначалося, оскільки система державного управління є неефективною, серед іншого, унаслідок еклектичного поєднання інститутів, що дісталися у спадок від радянської доби, зі сформованими в період незалежності України, наявна потреба у формуванні системи державного управління.

Концепцією закріплено, що держава цілеспрямовано мінімізує своє втручання в життєзабезпечення громадян і бере на себе лише ті послуги, які в даний період розвитку суспільства здатна гарантувати і які неможливо знайти на ринку послуг. Тим самим розширювалася сфера приватності, сфера ініціативності громадян, сфера свободи, свободи вибору. Держава визнавала, з одного боку, потребу розширення сфери свободи громадян, з іншого – необхідність виконання державою покладених на неї функцій, зокрема щодо забезпечення прав і свобод людини. Отже, стало зрозумілим, що існує потреба у вирішенні питання забезпечення компромісу в цій сфері: виконання завдань, покладених на державу та її органи, зокрема, державного та публічного інтересу та прав, свобод і законних інтересів приватних осіб.

Визначимо етапи становлення інституту «адміністративних послуг» в Україні.

1) започаткування першої фази впровадження адміністративної реформи в Україні на підставі Указу Президента України від 22 липня 1998 р. № 810/98 «Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні»;

2) ухвалення Закону України «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» від 6 вересня 2005 р., яким централізовано започатковано створення єдиних дозвільних центрів (далі – ЄДЦ), що діють за принципом організаційної єдності в одному приміщенні;

3) ухвалення Кабінетом Міністрів України розпорядження від 27 червня 2007 р. № 494-р, яким затверджено План заходів щодо реалізації Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади. Було передбачено перегляд переліків платних послуг і розмежування їх на адміністративні та господарські; розроблення стандартів надання адміністративних послуг; розроблення методики визначення собівартості адміністративних послуг; упровадження системи електронного документообігу з надання адміністративних послуг за допомогою інтернету з використанням електронного цифрового підпису;

4) ухвалення Кабінетом Міністрів України розпорядження «Про заходи щодо упорядкування надання державних платних послуг» від 25 лютого 2009 р. № 251 та постанови «Деякі питання платних державних послуг» від 11 березня 2009 р. № 234, якими передбачено: спрямування всіх коштів, отриманих від надання державних платних послуг, до державного бюджету; заборону передачі повноважень із надання державних платних послуг суб'єктам господарювання;

5) ухвалення постанови Кабінету Міністрів України від 27 квітня 2009 р. № 532, якою затверджено Положення про Реєстр державних та адміністративних послуг;

6) ухвалення постанови Кабінету Міністрів України «Про заходи щодо упорядкування державних, у тому числі адміністративних послуг» від 17 липня 2009 р. № 737, якою затверджено Тимчасовий порядок надання державних, у тому числі адміністративних послуг. Порядок відніс до державних послуги, які надаються органами виконавчої влади, державними підприємствами,

установами й організаціями в порядку виконання ними делегованих державою, згідно з нормативно-правовими актами, повноважень, а також послуги, що надаються іншими підприємствами, установами й організаціями, яким делеговані зазначені повноваження.

Порядок визначив «адміністративну послугу» як послугу, яка є результатом здійснення суб'єктом повноважень щодо ухвалення згідно з нормативно-правовими актами на звернення фізичної або юридичної особи адміністративного акта, спрямованого на реалізацію та захист її прав і законних інтересів та/або на виконання особою визначених законом обов'язків (отримання дозволу (ліцензії), сертифіката, посвідчення й інших документів, реєстрація тощо);

7) ухвалення Закону України «Про адміністративні послуги» від 6 вересня 2012 р. Законом закріплено офіційний статус центрів надання адміністративних послуг (далі – ЦНАП) як організаційної форми надання адміністративних послуг;

8) затвердження наказом Міністерства внутрішніх справ України від 7 листопада 2015 р. № 1393 Положення про Головний сервісний центр МВС України;

9) ухвалення Кабінетом Міністрів України розпорядження «Деякі питання реформування державного управління України» від 24 червня 2016 р. № 474-р, яким схвалено Стратегію реформування державного управління України на період до 2021 р. [17].

Метою Стратегії визначено функціонування системи державного управління як основного чинника конкурентоспроможності держави та передумови європейської інтеграції; зниження адміністративного навантаження державного регулювання та покращення якості надання адміністративних послуг; забезпечення законності та передбачуваності адміністративних дій.

Проблема необхідності реформування Державної автомобільної інспекції (далі – ДАІ) як одного зі структурних підрозділів МВС України існувала давно. Висловлювалися різні підходи, що зумовлювалося необхідністю вирішення глобального питання: якою має бути нова Національна поліція України, яке її місце в системі органів МВС України, визначення суб'єкта, на якого мають покладатися повноваження, виконувати раніше ДАІ та в якій частині. 11 листопада 2014 р. міністр внутрішніх справ А. Аваков анонсував початок цих змін, визначив, що вони будуть ґрунтуватися на Концепції першочергових заходів із реформування МВС України. Визначалося, що комплексне реформування розпочнеться на основі експерименту, який було заплановано розпочати в м. Хмельницький та провести до 28 лютого 2015 р. Було заплановано як експеримент створити на базі підрозділів патрульно-постової служби міліції громадської безпеки та державної автомобільної інспекції МВС єдиної патрульної служби, яка б поєднувала виконання повноважень обох структурних підрозділів: забезпечення громадського порядку, безпеки автомобільного транспорту та дорожнього руху. Визначалося позбавлення ДАІ функцій надання адміністративних послуг, введення системи автоматичної фіксації порушень правил дорожнього руху, а виконання повноважень автомобільної інспекції щодо забезпечення контролю на дорогах у межах населених пунктів покладається на патрульну службу [18].

Відповідно до Стратегії розвитку органів внутрішніх справ України, затвердженої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 22 жовтня 2014 р. № 1118-р, Міністерство внутрішніх справ України було реформоване в орган управління в системі центральних органів виконавчої влади. Нині на нього покладено завдання формування державної політики в таких сферах, як: забезпечення охорони прав людини й основних свобод, інтересів суспільства і держави; протидії злочинності; підтримання публічної безпеки і порядку; надання поліцейських й адміністративних послуг; захист державного кордону й охорона суверенних прав України; організація цивільного захисту, запобігання виникненню надзвичайних ситуацій і ліквідація їхніх наслідків; міграція та громадянства.

Постановою Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2015 р. № 889 «Про утворення територіальних органів з надання сервісних послуг Міністерства внутрішніх справ» [19] було створено Головний сервісний центр МВС як міжрегіональний територіальний орган із надання сервісних послуг МВС та Регіональні сервісні центри.

Постановою Кабінету Міністрів України від 12 лютого 2020 р. № 79 «Деякі питання територіальних органів Міністерства внутрішніх справ» було ухвалено рішення про ліквідацію як юридичних осіб публічного права територіальних органів із надання сервісних послуг Міністерства внутрішніх справ за переліком згідно з додатком. Принагідно зазначимо, що даний перелік містить перелік регіональних сервісних центрів. У п. 2 постанови встановлено, що територіальні органи з надання сервісних послуг Міністерства внутрішніх справ, які ліквідуються згідно з п. 1 цієї постанови, продовжують здійснювати повноваження та функції, покладені на зазначені органи, до впорядкування структури Головного сервісного центру Міністерства внутрішніх справ.

Постановою Кабінету Міністрів від 28 жовтня 2015 р. № 878 «Про затвердження Положення про Міністерство внутрішніх справ України» було закріплено повноваження Міністра внутрішніх справ затверджувати положення про самостійні структурні підрозділи апарату МВС та визначати персональний склад патронатної служби Міністра.

Зауважимо, що реформування Міністерства внутрішніх справ шляхом позбавлення його статусу як «міліцейського» органу відбувалося в напрямі побудови його як багатопрофільного цивільного відомства європейського типу, на який покладаються обов'язки координації діяльності органів, які входять у структуру МВС України. Водночас на кожному зі структурних підрозділів покладено виконання суто професійних завдань, що стало основоположним підходом подальшого формування системи МВС України.

Наступним етапом формування ОВС стало затвердження Кабінетом Міністрів України розпорядження від 15 листопада 2017 р. № 1023-р «Про схвалення Стратегії розвитку органів системи Міністерства внутрішніх справ на період до 2020 р.».

Стратегією було визначено шляхи вирішення зазначених проблем та кроки: упровадження сервіс-орієнтованого підходу в діяльності органів системи МВС; забезпечення дерегуляції і спрощення процедур; упровадження системи управління якістю в діяльність із надання органами системи МВС адміністративних послуг; розроблення і впровадження стандартів і прозорих процедур обслуговування населення, а також механізмів оцінювання громадянами якості надання адміністративних послуг; відкритість обслуговування в сервісних центрах; забезпечення доступності адміністративних послуг шляхом делегування окремих повноважень акредитованим суб'єктам; подальший розвиток і активізація публічно-приватного партнерства; збільшення кількості адміністративних послуг, що надаються в режимі реального часу, популяризація таких послуг і стимулювання населення до їх отримання; побудова ефективної системи комунікації, пов'язаної з наданням адміністративних послуг; розроблення та впровадження антикорупційних заходів. Реформування структурних підрозділів МВС у сфері гарантування безпеки дорожнього руху, допуску до управління й експлуатації транспортних засобів, дотримання Правил дорожнього руху тощо. Постановою Кабінету Міністрів України від 14 квітня 1997 р. № 341 «Про Положення про Державну автомобільну інспекцію Міністерства внутрішніх справ» було врегульовано відносини у сфері гарантування безпеки дорожнього руху та закріплено, що вона є складовою частиною системи МВС України. Було визначено структуру Державної автомобільної інспекції (далі – Державтоінспекція): Управління Державтоінспекції МВС, управління (відділи) Державтоінспекції головних управлінь МВС в Автономній Республіці Крим, м. Києві та Київській області, управлінь МВС в областях, м. Севастополі, відділи (відділення) Державтоінспекції районних і міських органів внутрішніх справ. Постановою Кабінету Міністрів України від 12 червня 2013 р. цю структуру було вдосконалено і визначено в такому складі: департамент Державтоінспекції МВС, управління (відділи) Державтоінспекції головних управлінь, управлінь МВС України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, Центр безпеки дорожнього руху та автоматизованих систем, спеціальний підрозділ дорожньо-патрульної служби особливого призначення при департаменті Державтоінспекції МВС, відділи (відділення) Державтоінспекції з обслуговування адміністративних територій міст, районів, районів у містах, підрозділи дорожньо-патрульної служби та центри надання послуг, пов'язаних із використанням автотransпортних засобів. Постановою Кабінету Міністрів України № 1457 від 26 вересня 2002 р. відбулася зміна: Головне управління Державтоінспекції МВС змінено на Департамент Державтоінспекції МВС. У результаті проведення аналізу структури зазначимо включення до її складу центрів надання послуг, пов'язаних із використанням автотransпортних засобів.

Наказом Міністерства внутрішніх справ України від 7 листопада 2015 р. № 1393 було затверджено Положення про Головний сервісний центр МВС. Певне «правонаступництво» ГСЦ МВС щодо Державтоінспекції вбачається в переліку повноважень, які надавалися Департаментом державної автомобільної інспекції та закріплені за ГСЦ МВС.

Нині Положенням про Головний сервісний центр МВС, окрім інших повноважень, закріплено: надання адміністративних та інших послуг (пп. 23); забезпечення організації та здійснення контролю за реєстрацією, перереєстрацією та зняттям з обліку транспортних засобів (пп. 25); ведення автоматизованого обліку, накопичення, оброблення та використання відомостей про транспортні засоби, що підлягають державній і відомчій реєстрації, та про їх власників (пп. 27); здійснення методологічного й організаційного забезпечення проведення теоретичних і практичних іспитів для отримання права на керування транспортними засобами та видачі (обміну, повернення) посвідчення водія (пп. 52).

Висновки. Підхід, застосований в Положенні про Головний сервісний центр, породжує нормативну невизначеність, наукові дискусії, ускладнює завдання визначення сутності й ознак сервісних послуг уповноваженим Міністерством внутрішніх справ як міжрегіональний територіальний орган з надання яких визначено саме Головний сервісний центр МВС. Обґрунтовуємо, що такий підхід потребує виправлення: у Положенні про Головний сервісний центр мають бути чітко визначені ті послуги, які є сервісними, їх перелік, ознаки, а повноваження цього органу мають передбачати не лише забезпечення їх надання територіальними сервісними центрами та координацію їхньої роботи, а й безпосереднє адміністрування.

Список використаних джерел:

1. Про затвердження Положення про Головний сервісний центр МВС : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 7 листопада 2015 р. № 1393 (у редакції наказу Міністерства внутрішніх справ України від 26 листопада 2018 р. № 955). URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MVS889.html.
2. Циганов О.Г. Адміністративні послуги у сфері правоохоронної діяльності України : дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.07. Київ : Державний науково-дослідний інститут МВС України, 2018. 587 с.
3. Рибінська А.П. Адміністративно-правове забезпечення діяльності з надання сервісних послуг МВС України : дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2019. 199 с.
4. Мозговий О.О. Адміністративно-правові засади діяльності сервісних центрів МВС України : дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2019. 222 с.
5. Сосновик О.О. Діяльність органів внутрішніх справ щодо надання адміністративних послуг : організаційно-правові питання : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2008. 19 с.
6. Циндря В.М. Організаційно-правові засади надання адміністративних послуг органами внутрішніх справ України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2011. 19 с.
7. Лютіков П.С. Предмет адміністративного права : аналіз адміністративно-правової доктрини 40–80-х рр. XX ст. *Юридична Україна*. 2013. № 1. С. 34–40.
8. Ямпольская Ц.А. О месте административного права в системе советского социалистического права. *Советское государство и право*. 1956. № 9. С. 92–102.
9. Еропкин М.И., Ключниченко А.П. Советское административное право : учебник для средних юридических учебных заведений. Москва : Юридическая литература, 1979. 312 с.
10. Лаптев В.В. Научные проблемы хозяйственного права. *Советское государство и право*. 1965. № 4. С. 44–54.
11. Административное право / под ред. А.Е. Лунева. Москва : Юрид. лит., 1967. 604 с.
12. Иоффе О.С., Шаргородский М.Д. Вопросы теории права. Москва : Госюриздат, 1961. 380 с.
13. Єлістратов А.І. Адміністративне право: лекції. 1911. URL: <http://sipl.com.ua/?p=5025>.
14. Стратегія розвитку органів внутрішніх справ України, затверджена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 22 жовтня 2014 р. № 1118-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1118-2014-%D1%80#Text>.
15. Дембіцька С.Л. Адміністративні послуги та їх впровадження в умовах адміністративної реформи. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2007. № 2. С. 119.
16. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні : Указ Президента України від 22 липня 1998 р. № 810/98. *Офіційний вісник України*. 1999. № 21. С. 32.
17. Деякі питання реформування державного управління України : розпорядження Кабінету Міністрів України від 24 червня 2016 р. № 474-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/ru/474-2016-%D1%80#n9>.
18. Аваков анонсував експеримент з реформи ДАІ. BBS News. URL: https://www.bbc.com/ukrainian/news_in_brief/2014/11/141111_vs_avakov_police_reform.
19. Про утворення територіальних органів з надання сервісних послуг Міністерства внутрішніх справ : постанова Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2015 р. № 889. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-2015-%D0%BF#Text>.